

Fødselstilvæksten (ca. 65 000 Børn om Aaret) medføre en Udgift for Staten paa indtil ca. 250 000 Kr.

Sundhedsstyrelsen har udtalt, at det offentlige Sundhedsvæsen ikke bør undlade at gøre Brug af et saa værdifuldt Middel til Bekæmpelse af Difteri, som Vaccinationen har vist sig at være, og har ud fra saavel humane som økonomiske Hensyn stærkt anbefalet, at der indføres en almindelig Vaccinationsordning for hele Landet. Herefter og da der efter Erfaringerne i vore Nabolande bl. a. paa Grund af de nuværende Forhold maa forventes en betydelig Stigning af Difterien, har Indenrigsministeriet ikke anset det for forsvarligt at udsætte Gennemførelsen af en organiseret, gratis Vaccination mod denne Sygdom.

Til § 1.

Da Vaccination mod Difteri nøje hænger sammen med Bekæmpelsen af denne Sygdom iøvrigt, har man ment at burde lade Kommunerne drage Omsorg for Vaccinationens Iværksættelse.

Man har ikke anset det for nødvendigt at indføre tvungen Vaccination, idet det maa antages, at Befolkningen vil være saa interesseret i at undgaa Difteri, at Forældre eller den, som træder i deres Sted, drager Omsorg for, at Børnene vaccineres. Vaccination bør dog kunne paabydes, hvor Sygdommen optræder paa en saa ondartet Maade eller faar saa stor Udbredelse, at den i Henhold til Epidemilovens § 6, Stk. 2, erklæres for at være Genstand for offentlig Behandling. Bestemmelsen herom i Paragraffens 2. Stk. svarer til § 3, Stk. 1, i Lov Nr. 84 af 31. Marts 1931 om Vaccination mod Kopper, jfr. Epidemilovens § 16, sidste Stk.

Til § 2.

Paa samme Maade som hidtil bør Staten bære Omkostningerne ved Fremstillingen af Difterivaccine, jfr. den tilsvarende Ordning med Hensyn til Koppevaccine i § 8, Stk. 1, i Loven om Vaccination mod Kopper. Omkostningerne ved Fremstillingen af Vaccine, der foregaar paa Statens Seruminstitut, andrager for Tiden ca. 1 Kr. 35 Øre for det Kvantum, der er paakrævet

til at give et Barn de nødvendige 3 Indsprøjtninger.

Til § 3.

Det maa anses for at være af stor Betydning for Ordningens Gennemførelse i Praksis, at man kommer i direkte Forbindelse med Hjemmene, idet Vaccinationen bedst foretages i Barnets 2. eller 3. Leveaar. Derfor er det Hensigten indtil videre at lade de praktiserende Læger udføre Vaccinationen, saaledes som det ogsaa hidtil er sket i de Kommuner, der allerede har indført Vaccination mod Difteri.

Da Udgifterne til Honorar til Lægerne afholdes af det offentlige, og da Honoraret bør være det samme overalt, har man foreslaaet en Regel om, at Størrelsen af Honoraret fastsættes af Indenrigsministeren. Det bemærkes, at Lægerne i København for Vaccinationen hidtil har oppebaaret 5 Kr. ialt pr. Barn, nemlig henholdsvis 2, 1 og 2 Kr. for hver af de 3 Indsprøjtninger.

Udgifterne ved Vaccinationens Foretagelse bør deles ligeligt mellem Staten og Kommunerne paa samme Maade, som det er Tilfældet med Hensyn til Udgifterne ved de i Henhold til Epidemiloven iværksatte Foranstaltninger m. v. bortset fra Behandling paa Sygehus. Det foreslaas derfor, at Staten refunderer Kommunerne Halvdelen af Udgifterne til Honorar til Lægerne for Vaccinationens Foretagelse.

Til § 5.

En Del Kommuner har allerede afholdt betydelige Udgifter i Forbindelse med de foran omtalte Vaccinationsordninger. Da det maa synes mindre rimeligt, om disse Kommuner, der har været særlig truet af Epidemien, eller som har udvist et særligt Initiativ, skulde blive daarligere stillet end andre, har man ment at burde tilvejebringe Hjemmel for Ydelse af Refusion af de paagældende Kommuners Udgifter til Lægehonorarer for Vaccinationer udført efter 1. April 1942. — Udgifterne til Lægehonorarer i Københavns Kommune er skønsmæssigt anslaaet til 200 000 Kr. i Tiden September 1941—September 1942 og 150 000 Kr. i Tiden September 1942—September 1943.